

Svende. Den ene af de Personer, som han benyttede, var den bekendte Opdager Valdemar Petersen. Det var ham, der gav Ordre til, at Knapperne skulde skæres af Arrestanternes Benklæder; det var ham, som kom ind i Arresten om Natten, medens Arrestanterne laa og sov, og søgte at skræmme dem, truede og lokkede dem til at tilstaa. En anden Medhjælper var til Stadighed beruset. I de sidste 30 Aar har denne Mand, sige hans paarørende, ikke en eneste Dag været ædru. Han har kunnet drikke sine 1½ til 2 Potter Brændevin daglig. Den Mand brugtes som Medhjælper af Sylow; han har isin Tid været Gendarm; han trænger ind i Hjemmene, og paa den raaeste Maade tiltaler han Mænd og Kvinder og Børn. Det er Sylows System, Sylow kan bruge ham.

Den Justitsminister, som svarede Høgsbro paa hans Anklage, Hr. Rump, udtalte: „I alle Samfundsstillinger er det muligt at begaa forkastelige og strafværdige Handlinger, og jo større Myndigheden er, desmere Lejlighed er der dertil. I en saa talrig Stand som vor Dommerstand kan der maaske have været enkelte højst forkastelige Individuer. Man har jo set Dommere, der ere endte i Tugthuset, hvorfor skulde de saa ikke i deres Dommertid have kunnet begaa saa grove Handlinger som disse, der nu have været under Omtale. Beskyldningerne vare for Resten ikke saa meget rettede mod Dommeren som mod hans Betjente, men ganske vist har Dommeren ogsaa sit Ansvar.“ Det er jo en ret forbeholden Udtalelse af daværende Justitsminister Rump. Den Mand, der rettede Angrebet mod Sylow, lagde Hovedansvaret paa Sylow. Men Høgsbro vidste ikke og kunde ikke være klar over, om det havde sin Rigtighed med de Beskyldninger, der havde været i Omløb om, at Sylow selv havde øvet Vold mod Arrestanterne.

Nu er endelig efter flere Dages Presse-kampagne Sylow bleven tvunget til at erklære, at det er rigtigt, at han overfor en Arrestant, tilmed en Mand, der var uskyldig, har øvet Vold, har pryglet ham. Har han kunnet gøre det i dette ene Tilfælde, har han ogsaa kunnet gøre det i andre. Denne Sag opfordrer derfor til, at der fra Justitsministerens Side nedsættes en Kommission til at undersøge Kommissionsdommer Sylows hele Virksomhed. Nu er det ham, der maa paa Anklagebænken. Jeg tror, at ærede Medlemmer ville give mig Ret i, at det er en Skam, at en dansk Dommer har kunnet handle saaledes, som

Sylow har handlet. Her rettes ikke nogen Anklage mod Dommerstanden i Almindelighed, men mod en Mand, der utvivlsomt, hvis hans egne Kolleger skulde dømme ham, vilde blive dømt for den Fremgangsmaade, han her har anvendt. Jeg skal yderligere gøre opmærksom paa, at Hørup i sin Tid i sit Blad „Politiken“ rettede et meget skarpt Angreb mod Sylows Kommissionsvirksomhed. Derfor blev han idømt 3 Maaneders Fængsel. Denne Doin blev meget velvillig modtaget af Højrepræsenten. Man jublede over, at en af Modstanderne var kommen i Fængsel for sin Kritik af en af Dommerne. Da stod hele Venstres Presse enig om at slaa Følge med Hørup. „Aalborg Amtstidende“, „Aarhus Amtstidende“, „Sorø Amtstidende“ udtrykte alle deres Harme over denne Dom og over, at Sylow kunde gaa fri, skønt de grove Anklager vare rettede mod ham. Nu forekommer det mig, at Sagen er kommen ind i et andet Leje ved denne uforbeholdne Ytring af Birkedommer Sylow.

Jeg ser af det Interview, som det vedkommende Blad har haft med Sylow, at han har talt om en nichtswürdig Person, der har skrevet paagældende Artikel. Jeg vil sige, at enhver Mand her i Landet, der er med til at afsløre Misbrug og Overgreb, gør Samfundet en Tjeneste. Man maa være de Mænd taknemmelig, der sætte deres Person ind paa at afsløre mere eller mindre raadne Tilstande. Men i øvrigt har denne Herre, denne Landstingsmand og Birkedommer Sylow, overhovedet ikke nogen Ret til at betegne nogen som en nichtswürdig Person. For Resten er det ganske pudsigt, at det er ham, der bruger dette tyske Udtryk — Patrioten, der var med til at oprette Varchuset, der var grundlagt for delvis tyske Penge og havde til Opgave at ødelægge en stor Del af Middelstanden, men det ser jeg ganske bort fra. Men den Mand skal ikke gaa fri, fordi den Person, der har rettet Angrebet, ikke behager ham eller maaske ikke indtager en fremskudt Stilling i Samfundet, han maa paa Anklagebænken, og hvis han erklærer at have sagt det, Bladet refererer, hvis han tilstaa, at han har slaaet en Arrestant, saa maa den højtærede Justitsminister tage Affære, saa maa den Mand afskediges. Men det er ikke nok, at han afskediges. Højre maa, som sagt, forlange, at den Mand viger sit Sæde i Landstinget. Kravet herom vil komme frem Gang efter Gang; der vil ikke blive stille om Sylows Navn, før han er forsvunden fra Landstingssalen, fra Politikken; han hører ikke hjemme i den of-